

μά φάτε μήπως εδρωμε κι' εκείνο
τὸ πράγνο τὸ τεύχος τοῦ Θανάση,
ὅπου σ'τὴν τελευταία συνεδρία
τοῦ ρίχτηκαν ἀδίκως οὐν ὄθρηια.

Δὲν ἔμειν' ἕνα φύλλον ἐξ ἐκείνου
τοῦ τεύχους τοῦ μεγάλου, τοῦ πρασίνου,
πάει κι' ἐκεῖνο, τίρας ἀποφύλιον,
τῆς ζάχαρης τὸ μέγα μονοπάλιον,
καὶ σήμερα σαρκάζεται πικρὸς
ἐκείνος ὁ χαλκίντερος Δοκρὸς.

Εὐρῆκα παραμύλιας μερικαῖς,
εὐρῆκα καὶ καμπόσα λουκουμάκια,
ποῦ τῆγλειφ' ἕνας κι' ἄλλος Πατακὸς
γὰρ γὰ γλυκάνη πικραῖς καὶ φαριμάκια.

Πλὴν ἄλλο σπουδαιότερον δὲν βρήκας;
Βρήκα καὶ λίγο μέλι...

— Τιμοὺ λές;

Νομίζω πὺς τὸ γέννησαν ἢ γλόκαις
τῶν δύο Διοσκουρίων ἢ πολλαῖς,
τοῦ Κόντε καὶ τοῦ Ράλλη τὰ φύληματα
καὶ τόσα τῶν γλυκὰ κρυφομύληματα.

Βρίσκω καὶ Θεσσαλῶν αὐτοκρητήρια
στὰς σωτηρίους ἔδρας τῶν πατέρων,
μὰ βρίσκω καὶ καμπόσα δηλητήρια,
πεύσταζαν ἀπὸ χεῖλην συμπεθέρων.

Ἴσοδ κι' ὅ τῆς Πυθίας ἄλλος τρίπους,
τὸ βῆμα δηλαδὴ τῆς λογοπέδης...
Ἐλα γὰρ καθαρῶσαν τοὺς οὐπούς
Βουλῆς ἐκκαθαρίσεις μεγάλης.

Εἰς νέας προκοπῆς ἀνατολὴν
ἔλπιζε, Περικλέτο μου, καὶ ἄραρει,
κι' ἔλα ν' ἀποκαθάρωμεν Βουλὴν,
ποῦ θέλει τοὺς Ρωμηοὺς ν' ἀποκαθάρη.

Θυμάσαι κλονισμοὺς, ἀνατροπὰς;
θυμάσαι τῶν Ρωμηῶν ἐξαλυγγίσματα,
μὰ καὶ τοποποιῶν ἐπιτροπὰς
καὶ λόγους Σωματείων καὶ ψηφίσματα;

Ἀναμνήσεις τρομερῶν κι' εὐδαεμόνων ἡμερῶν.

II.—Καὶ τῆς ἐκκαθαρίσεως ἡ ρέκυς ἡ Βουλὴ
θυμάσαι, Φασουλῆ,
πὺς ἐλιθοβολήθη
μὰ μέρ' ἀπὸ τὰ πλήθη;

Θυμάσαι, βρέ, τὸ χάλι τῆς,
καὶ τοὺς καιροὺς ἐκείνους,
πεῖθαλαν στὸ κεφάλι τῆς
στεφάνους ἀκανθίνους,

ὡς ἔτου πρὸς τὸν Στέφανον ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος,
τὸ σφρίγος σου τὸ πλὴν οὕτῃ ἤμην ἐπέφανε.

Φ.—Θυμάσαι, Περικλέτο μου, πὺς αἰφνης Ἰβουδάθη
ἐπὶ τὴν ἠπειλήσε τοῦ Δαμοκλέους σπάθη;
θυμάσαι, Περικλέτο μου, σ'τῆς γλιόσσης τὸν ἀγῶνα
πὺς τῆς ἐπῆραν τὴν μιλιὰ Νεράιδες μὰ κορώνη,
καὶ πὺς μὰ μέρα ξαφνικὰ τῆς μῆτηκαν στὸ ρουθούνι
καὶ τῆς μαζέψαν τὰ λουρὰ καμπόσαι μὲ σπιρούτι;

Θυμάσαι, βρέ, τοὺς χαλασμοὺς
κι' ἐκείνους τοὺς παροξισμοὺς,

πού παραφόρος έσουσε σ'έμας ή λιμοσόρα
πώς πάει τὸ πολίτευμα κι'άντιο Λεονώρα,
κι'έπειτα'εφοβήθηκε τὴν ἑσπερή τῆς ὕρα
καὶ ξαναπῆρε τὴν φωνή τὴν πρώτη καὶ τὴν φέρα;

Π.—Μὲ μύρτα τὴν ἐστολίαν τὴν λιθοβοληθεῖσαν
καὶ μὲ τῆς λόγγης τὴν αἰχμὴν δαινας ἀπειληθεῖσαν.
Γι'αὐτὴν τὴν μακαρίτισα τὸ στέργο μου θὰ βγάλω...
τὴν μύρτα τῆς ἐστολίαν τὴν κάθε τῆς κολῶνα,
κι'έφαλε'στὸ κεφάλι τῆς διγγελεμα μεγάλο
τῆς Ἐθνοσωμελεύσεως βαρύντονος κορῶνα.

Καὶ πλήθος ἀνερόησι:δέξου, χρυσοὶ Παράδεισο,
νομσοχεῖων ὠσωτικῶν ἀκούραστη μοδίστρα,
κι'ήκουσθη τότε μουσική,κι'ὁ Θρόνος ἐκείληθη
μεγάλα κελαθήματα'στὴν πρώτη κελαθήστρα.

Φ.— Μυρόν'Ἰσπερῶν
στολίζει τὴν παθοῖσαν
κι'ἀψίδας διαλοῖσαν
Καυδιανὸν δικράνων.

Παντοῦ μυρτὰ χλωρῆ,
στρατὸς εἰς τὸ ποδάρι,
καὶ κόμος περιμένει.

Κι'ἀκούεται βαρὸ
βασιλικὸ φρονάρι
γιὰ τὴν σωχερμένην.

Ἴπποι βασιλικοὶ
χιλιμετροῦν ἐκεῖ
μὲ τὰ χρυσοὶ τῶν φάλαρα.

Καὶ κόμος μὲ μυρτὰ
φανάει μὲς'στὴν ἀψίδα
τῆς πεθαμμένης:Κάλαρα.

Ὡ σὺ κτήνη καὶ φέρερ
βαθὸ νομοσχεῖων,
δαομῶν καὶ φέρον κρήνη.

Ὡ σὺ γλυκὸ μὲς ἑαρ
καὶ μουσικὸν ὄφειον,
τί φέστα σὲ λαμπερῶν!

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι'ἀπὸ τῶν κατῶν ἐκείνων
τῶν ἀρχαίων Πεισιστράτων, ἔπου μὲ μωραίνης κλῆνων
ἐκουμήθησαν τὰ εἴση φλογερῶν τυραννοκτόνων,
ἄλλο πρᾶγμα πρὸ καλὸ δὲν ἐστολίαις μυρτὰ,
μόνο τούτῃ τὴν Βουλῇ, πού μὰς γέμοσε χαρτὰ.

Π.— Ὁ μῆτερο οὐδάρωμα
καὶ τῶσον ἔρασμα,
καὶ σὲ συνδέσει.

Κλαῖες Βουδοὶ καὶ λάλα,
κι'ὁ Κόντας μὲ τὸν Ράλλη
γελῶντας σὲ κηδεύει.

Μεγάλα τὰ δαινῆ μας,
κι'ή φωροκόστανά μας
νεκράν σε καθορώσα.

Ὤμοι!βοῆ μὲ πόνοος,
ἐπὶ μονάχα χρόνος
μ'ἀφίνεις δίχως γρῶσα.

Παπάδες λέν καὶ ἄγκαι
τὰ κλέη σου τὰ πρώτα,
καὶ πλήθος τὰ γαράσει.

Σύνα μὲ τὸ σακκάκι
νὰ δῆς τὴν ρεβιγγάτα
πὺς πᾶνε χερί χερί.

Σ'ἔρρανα, κακομοῖρα,
οἱ βουληφόροι μύρα,
πού τάχαν κι'ἀπὸ πέρου.

Ὡς μὲν ἡ σωτηρίαν
λαβῆ σου ρητορεῖαν
ση δάρησον ἐγέσει.

Φ.— Καὶ τώρα φῶς ἐπέλαμψε μέσα σὲ ζῶρου βόθη
καὶ λένε τὸ πολίτευμα πὺς ἀπεκατεστάθη,
ἂν κι'εἶναι, Περικλῆ, γινωστὸν καὶ σ'ἄλλους καὶ σ'ἔμένα
πὺς δὲν ὑπῆρχε πρὸ καιροῦ πολίτευμα κανίνα.

Πολίτευμα, πού σ'ἄφινε βορὰ νὰ γίνης γλάρων,
πού σ'ἔκαν ἔπανάστασι νὰ θέλγης ἄρον ἄρον,
πολίτευμα πού σοῦλεγε:προσκύνα χορτασμένους,
καὶ μὴ κατόνει, βλάδα,
μακράν ἔδων πορεύσει: πρὸς ἐπαγγελλομένους
διδάσκων τὴν ἀμάκα.

Καὶ νῦν Ἐθνοσωμῆλων ἠλάλησαν τὰ πλήθη
καὶ λένε πὺς κι'ὁ Σύνδεσμος ἐκείνος διελύθη,
καὶ νῦν τὴν Ἐπανάστασιν φαῖδος κληροδοτεῖ
πρὸς τὸν κυρίαρχον λαὸν, κι'αὐτὸς ἐπιπροτεῖ.

Καὶ νῦν φαῖδρῶνται Λαοὶ, Κουβέρτα καὶ Παλάτια,
καὶ μ'ἔνα πέθον λαρῶν
ὁ Σύνδεσμος ἀποχωρῶν
τὸν νοῦ σας, λείβει παιδιὰ καὶ τίσιρα τὰ μάτια.

Ὅμως κι'ἔμετε, βρε Περικλῆ, μὲ δῖον ἄς χαρῶμεν
κι'ἄς κρᾶζομεν πρὸς ἀδελφοὺς πὺς ἴση γὴν ὄρωμεν.
Θάλλπος ἠμολογήσομεν
ἐαρινῆς ἑδῆας,
καὶ τὴν Βουλὴν σφραγίσωμεν
μετὰ τῆς κουστῆδας.

Καὶ κακομοῖρα ποταλίαις,
μ'ἄλλους λότους ἀγγελαῖς.

Στὸ Βασιλικὸν ἀπόθε δῖλε ἀνακλιαν κι'ἄλλη
ἢ γνωστῇ Μανθολιάτα κνηγγομῆκα μαρῆλην,
μὲ σκοπὸν καὶ μ'ἔνα πέθον φλογερὸν νὰ διατρέψῃ
στὸν ἀγῶνα τῆς Κρεμῶνης, κι'ἐπαβλον ἐκεῖ νὰ δρέψῃ.

Ἄδριον λοιπὸν θὰ γίνῃ τὸ κοινοῦ τῆς Φαικῆ,
ἐπου κόμος θὰ τρελλάνουν κελαθήματα γλυκά.